

VII.

Jeg kan ikke slutte denne Skildring, hvori jeg har søgt at give et kun altfor skitsemæssigt Billede af Lunds Virkefelt og mangeaarige Opholdssted, uden at gjøre opmærksom paa, at Trækkene i dette Billede maaske snart ville være betydelig ændrede.

Netop under mit korte Besøg traf det sig saaledes, at en af Forbundsregeringen udsendt Kommission passerede og overnattede i Lagoa Santa undervejs nordpaa for ude paa Campossletterne at søge en passende, centralt beliggende Lokalitet, hvorhen Staten Minas Geraës' Regeringssæde kunde forlægges fra det af Bjærge indsnævrede og periferisk beliggende Ouro Preto. Expeditionens Leder, Dr. *Pires de Almeida*, en højt dannet og kundskabsrig Brasilianer, ivrig interesseret for sit Lands Natur og sit Folks Historie, talte med stor Begejstring om Lund, og opflammet ved Besøget i Lagoa Santa har denne Begejstring givet sig Udslag i Planer om paa forskjellig Maade at hædre *o fundador da paleontologia brasileira*, som Dr. Pires i en af sine Artikler betegner Lund.

Planen gaar bl. a. ud paa at oprette et særligt Museum eller en Museumsafdeling, bærende Lunds Navn og indeholdende topografisk-geologiske Kort over de af ham besøgte Huler, Knogler fra disse samt Afstøbninger af hans i vort Museum opbevarede Samlinger. Denne Tanke er jo overordentlig smuk og for os Danske meget hædrende. Dernæst er det Hensigten at flytte Lunds Lig og bisætte det i selve Lagoa Santa paa en aaben Plads, der strækker sig mellem Lunds Bolig og Kirken. Her skal da rejses et Monument, opført af Stalagtiter, Marmor og Bjærgkrystal, hentede fra Hulerne og fra Minas' Bjærge. Ogsaa denne Idé er jo smuk;

kun kan jeg ikke nægte, at det synes mig endnu smukkere, om man nøjedes med at rejse Monumentet i Byen, men lod Lund hvile derude mellem Camposslettens Træer, som han selv ønskede. Subskriptioner ere i Gang i Brasilien for at virkeliggjøre Dr. Pires de Almeidas Planer til at hædre Lunds Minde. Hvorvidt disse blive udførte, kan endnu ikke afgjøres.

Det tror jeg imidlertid at kunne sige, at jeg efter al Sandsynlighed er den sidste Danske, der fik Lagoa Santa at se endnu nogenlunde uforandret. Paa min Tilbagerejse bivaanede jeg nemlig to Aabningsfester, der ville blive bestemmende for Byens Fremtid. Den ene var Indvielsen af Dampbaadfart paa Rio das Velhas helt op til Sabará, den anden den officielle Aabning af Jærnbanelinjen til Santa Luzia, altsaa kun tre Mil fra Lagoa Santa; og Banen, hvis projekterede Endemaal er Goyaz, vil blive ført endnu nærmere forbi den lille By, hvis nærmeste Station vil blive kaldet *Estação Lund*. Saaledes vil den Rejse fra Rio de Janeiro til Lagoa Santa, hvortil Prof. Warming for omtrent 30 Aar siden brugte 42 Dage, kunne gjøres paa mindre end et Døgn! Og hvem véd, — sandsynligvis vil det højt og sundt beliggende Lagoa Santa med dets smukke Sø blive et mondænt Sanaatorium; thi Brasilianerne have en Passion for at oprette Sanatorier!

Forfatteren af disse Linjer har da tænkt, at det, forinden alle disse Omvæltninger foregaa, vilde have sin Interesse at bringe hans Landsmænd en Hilsen fra det lille, endnu nogenlunde velbevarede Lagoa Santa, hvortil saa mange Danske have valfartet, at dets Befolkning maa have faaet det Indtryk, at Danmark er et af Verdens største Lande!

Hvor laa det gamle Gosen?

Af Professor, Dr. phil. Vald. Schmidt.

Hermed et Kort i Texten.

Ifølge Israeliternes historiske Minder, som vi finde i det Gamle Testamente, havde Folkets Forfædre under deres Ophold i Ægypten, førend de kom til at bo i „det hellige Land“, haft Ophold i Ægypten i et Landskab, som de kaldte Gosen. Nogen nøjere Bestemmelse af, hvor dette Gosen laa, gives hverken i Mosebøgerne eller i de andre bibelske Skrifter. De gamle Jøder manglede vistnok ikke historisk Sans, men for geo-

grafiske og arkæologiske Undersøgelser havde de ingen Smag. Ikke engang den jødiske Historieskriver Josefus (Iosepos), som dog har benyttet endel ægyptisk-græske Skrifter (eller vel snarere smaa Udtog af saadanne), indlod sig paa nogen Undersøgelse af Spørgsmaalet; han omskriver kun Bibelens Beretning. Heller ikke de oldkirkelige Forfattere bekymrede sig om denne Sag, og vi maa gaa helt ned til forrige Aar-

hundrede, før man begynder at tage Spørgsmaalet op. Men en videnskabelig Behandling var jo rigtignok heller ikke mulig, førend man gjennem videnskabeligt dannede Rejsende fik nøjere Oplysninger om Ægypten og virkelige Kort. Vor Landsmand, Søofficeren Norden, var den første, som gav et større Kort over Nildalen, lige indtil Ægyptens Sydgrænse ved Katarakten. Over Nedre-Ægypten fik man først et godt Kort ved den franske Expedition under Napoleon, og alle følgende Kort ere i Grunden kun Revisioner af det store franske, for sin Tid saa fortrinlige og paalidelige Kort over Ægypten, som de franske Lærde udgav i „Description de l'Égypte“.

Vore Kilder til Oldtidens, ogsaa til Ægyptens gamle Geografi, ere, som vel kjendt, de græske og romerske Geografer: Strabon, Mela, Ptolemæos, Naturforskeren Plinius o. a., hvortil komme forskellige Oplysninger, som kunne hentes fra Historikere og andre af Oldtidens Forfattere. Paa dette Grundlag var der tidlig i Europa fremkommet Fremstillinger af Oldtidens Geografi, hvori lærde Forfattere havde søgt, ved Hjælp af nyere Rejsendes Meddelelser, at bestemme Stedet, hvor de forskellige Oldtidsbyer havde ligget. For Ægyptens Vedkommende var flere af de vigtigste Byers Beliggenhed let at bestemme, nogle af dem havde endnu de gamle Navne, ikke meget forandrede.

Et stort Fremskridt gjorde den gamle ægyptiske Geografi særligt derved, at, takket være mest franske Lærde, den koptiske (ægyptisk-kristelige) Literatur droges frem. Den bestaar mest af Martyrhistorier, der bevægede sig paa ægyptisk Omraade, og hvori der forekom en Mængde gamle ægyptiske Stednavne, hvis Beliggenhed i alt Fald omtrentlig lader sig bestemme af Sammenhængen. Hertil kom endnu Opdagelsen af forskellige Lister, paa hvilke ægyptiske Stæder fandtes opførte, saavel med deres koptiske (ægyptiske) som med deres nyere (arabiske) Navne. — Men intet Steds fandt man Gosen omtalt, hverken i de koptisk-arabiske Lister eller i de koptiske Fortællinger eller hos Oldtidens Forfattere. — At Navnet Gosen dog forekommer hos de gamle Geografer, men i en temmelig ukjendelig Skikkelse som *Pha-kussa*, kunde man ikke dengang se, da det gamle faraoniske Ægypten var en lukket Bog, saa længe man ikke kunde læse Hieroglyfskriften. Men da Champollion lærte os at læse Hieroglyfernes Gaade, og da hans Disciple begyndte nøje at studere de ægyptiske Indskrifter og at finde ud af Indholdet, og særligt, da Mariette begyndte at grave de storartede Tempelruiner ud, saae man snart, at der paa de gamle Mindesmærker fandtes en Fylde af Bidrag til Bestem-

melsen af Ægyptens Geografi i de gamle Faraoners Dage, naar nogen turde vove at bringe Orden i det uendelige Kaos. Engelskmanden Harris i Alexandria viste Vejen, og afdøde Brugsch-Pacha opførte Bygningen, som siden er forbedret af J. de Rougé, afdøde Joh. Dümichen o. m. a.

Af de tallose, ægyptiske Indskrifter paa Tempel- og Gravvægge, Stentavler, Papyrusruller osv. er der sikkert nok saa godt som slet ingen, der kan siges at være forfattet i geografisk Øjemed, men alligevel kan man ikke nægte, at mange hieroglyfiske Mindesmærker, Billeder med Indskrifter o. desl., ikke uden Grund ere blevne kaldte „geografiske“, og naar man gennemløber Titlerne paa større ægyptologiske Værker, vil man finde, at flere af dem handle om „geografiske Mindesmærker“, opdagede i Ægypten.

Men de gamle Ægyptere have ingenlunde ladet disse Mindesmærker indhugge for at lære deres Landsmænd eller andre Geografi. Disse Indskrifter have en hel anden Bestemmelse. De findes næsten alle paa Tempelvægge og tjente til at forherlige den Guddom, i hvis Helligdom de vare indhuggede. De ægyptiske Guder vare nemlig som de fleste andre gamle Folks Guddomme i høj Grad lokale. Naar man kom til en anden Egn, til en anden By, fandt man helt andre Guder end i de Byer, man nylig havde forladt. Dog gaves der ogsaa enkelte Guder, som vare højt ansete i større Strækninger af Landet. Særlig gjaldt dette om Osiris. For at hædre disse Guder og vise, hvor udbredt deres Anseelse var, smykkede man gjerne disse Guders Helligdomme med Billeder, ledsagede af Indskrifter, der fremstille, hvorledes Ægyptens forskellige Landskaber, symboliserede ved Figurer, bringe Gaver til vedkommende Gud. For at Læseren ikke skal tage Fejl, og for at man kan se, hvorledes hele Landskabet tager Del i denne Hyldning, anføres ofte for hvert Landskab Navnene paa dets vigtigste Stæder og Templer, paa de andre i disse tilbødte Guddomme, paa deres hellige Træer, Kanaler, Søer, Processionsbarker, vigtigste præstelige Værdigheder o. desl. Ved Hjælp af disse Mindesmærker, der naturligvis ikke alle ere lige fuldstændige, men som ofte udfylde hverandre, have Ægyptologerne kunnet udarbejde en Oversigt over den ægyptiske Geografi. De forskellige Landskaber — af Grækerne kaldes de Nomer — opføres gjerne paa disse Mindesmærker i en bestemt Orden. Der begyndes gjerne sydfra, og derfor var det ikke saa vanskeligt for Ægyptologerne at bestemme Beliggenheden af de allerfleste, i de hieroglyfiske Mindesmærker omtalte Nomer, som maatte søges i

Nildalen; men i Deltaet var Opgaven vanskelig, da man manglede faste Udgangspunkter for Bestemmelsen af, hvor de Stæder, som disse Mindesmærker nævne, vare at søge. Man gik i Regelen ud fra Lydligheder med Nutidens Byer og Landsbyer; men denne Art Slutninger ere ingenlunde altid paalidelige. Stednavne vexle i Ægypten meget let og hurtigt, særligt paa Landets Udkanter. Man har flere Exempler paa, at Stednavne, som vare almindelige 1800, vare ukjendte 1845; de dengang brugelige ere nu afløste af helt andre. Forskjellige Fund og Udgravninger, der ere foretagne i den nyere Tid, omkring i Deltaet, have tilfulde vist, at man oftere har taget Fejl, naar man har sluttet sig til Identiteten af ægyptiske Oldtids- og Nutids-Byer, alene af den Grund, at de havde samme Navn.

Paa den anden Side maa vi dog bemærke, at man ikke har taget Fejl i alle Slutninger. Ikke at tale om Alexandria, have Udgravninger godtgjort, at Sais ligger ved Sa-el-Hagar, Athribis ved Trib, Bubastis ved Tell-Bast (lige sydfor Zagazig), Tanis, Bibelens Zoan ved San osv.; men om mange andre Byer er man endnu i Uvished, hvor de maa søges, og det ligesaavel Byer, der omtales af gamle Forfattere, som Byer, der nævnes paa de hieroglyfiske Mindesmærker. Det eneste Middel, vi have til engang endelig at se disse Spørgsmaal løste, er Udgravningen af de talrige Ruinhøje (Arabisk: *tell*), som findes i og ved Deltaet. Men et saadant Arbejde er ikke meget indbydende, da man i Deltaet kun undtagelsesvis finder Ting, som kunne betegnes som Museumsgjenstande, og som kunne siges nogenlunde at opveje de store Udgifter. Det er hændet, at man slet intet har fundet, uden Grus og Brokker, (saaledes i Tell Rotab, som Naville udgravede i 1885), og selv om man paa et Sted finder hieroglyfiske Indskrifter, er det dermed ingenlunde afgjort, at man i disse steder paa Navnet paa den By, man udgraver. En fremmed By kunde godt være nævnt. For ikke at tage Fejl i sine Bestemmelser maa man gaa en Omvej. Man maa nøje agte paa, hvilke Guder der omtales, eller hvilke Guder de Brudstykker af Billeder tilhøre, man udgraver. Guderne ere nemlig alle lokale; og de omtalte Mindesmærker lære os at kjende deres Fordeling omkring i Landet. Et Fund af et Gudebillede eller et Gudenavn viser, paa hvilket Omraade vi befinde os. Et Billede af et helligt Dyr, selv en Stump, kan stundom hjælpe os paa Spor.

Af ikke ringe Værd er endvidere de saakaldte Nomosmønter fra Ægypten, Mønter med græsk Paa-skrift, slaaede i nogle ægyptiske Byer i et vist Tidsrum af den romerske Kejsertid; de lære os nemlig at kjende

Hoved- eller Skytsguden i den By, hvorfra de stamme, og give os derved Vink om, hvor vi maa søge deres Hjem.

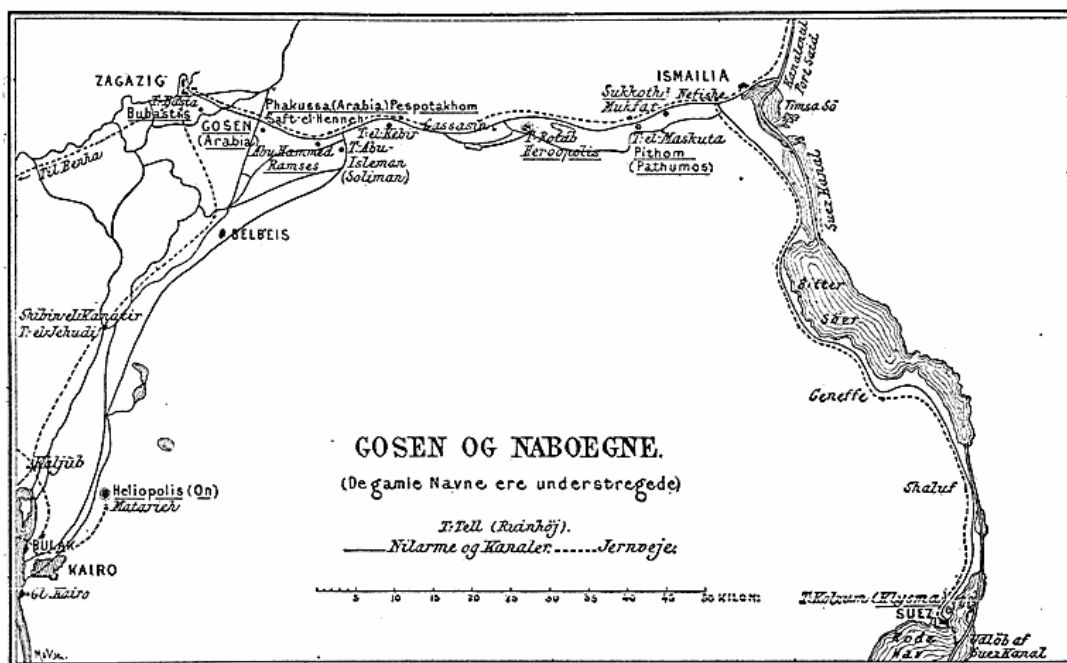
Edouard Naville, den udmærkede Genfer-Ægyptolog, der i en Aarrække for det engelske Selskab „Palestine-Exploration-Fund“ har ledet Udgravninger i Ægypten, har haft sin Opmærksomhed særlig henvendt paa de Dele af Nedre-Ægypten, hvor Gosen maa søges, nemlig paa Egnene omkring den gamle Ferskvandskanal, der førte fra Nilen til det Røde Hav, og som i vore Dage istandsattes af Ferdinand de Lesseps, før han begyndte Gravningen af den egenlige Suez-Kanal. I disse Egne havde allerede de franske Lærde fra Napoleons Expedition søgt Gosen, nemlig vestfor det nuværende Ismailia, i Dalen, som dengang kaldtes Seba-Biar (omkring Tell-el-Maskuta), men i denne snævre Dal var der ikke Plads til en talrig Befolkning. Paa den anden Side vare de ikke saa langt fra det rette; Gosen ligger, som man nu véd, lige vestfor den snævre Dal Vadi-Tumila, ikke langt østfor den i vore Dage stærkt opblomstrende By Zagazig. Disse franske Lærde vare i alt Fald langt nærmere ved det rette end de forskjellige europæiske Lærde, der sad hjemme i deres Studerekamre og skrev Afhandlinger om Gosens Beliggenhed, og som ofte søgte Gosen i de vestlige Dele af Deltaet, hvilket er helt uforeneligt med Bibelens Fortælling (se Vald. Schmidt, „Assyriens og Ægyptens gamle Historie“, S. 1153—1170).

Naville har foretaget Udgravninger i disse Egne ved Tell-el-Maskuta, ved Tell-Rotab og ved Saft-el-Henneh. Her ligger en stor Ruinhøj, i hvilken han snart fandt Minder om en fra de ovennævnte Mindesmærker velkjendt Gudekreds, der efter de samme hieroglyfiske Indskrifter hørte hjemme i en Nomos, som i disse i Regelen anføres som den tyvende i Nedre-Ægypten. Dens Hovedstad havde som de fleste vigtige, ægyptiske Byer flere Navne, dels mere profane Navne, dels Navne efter sin Hovedgud. Den kaldtes ofte *kesem* eller *gesem*, et Navn, der undertiden afkortedes til *kes* eller *ges*, og oftere nævnedes med Artiklen *pa* eller *pe*. Da mange ægyptiske Ord have to Former, én, der bruges, naar Ordet har Tonen, og en anden, med kortere Selvlyd, naar det er tonløst og staar foran et andet Ord, saa kunne de omtalte Ord ogsaa udtales *kosem*, *gosem*, *kos*, *gos*, med Artiklen *pa-kosse*, *pakosse* o. desl. Vi ere saaledes komne til et Navn, der ikke staar meget langt fra det græske *Phakussa*; ja, vi kunne sige, at Grækerne have gjengivet det gamle ægyptiske Bynavn ret vel ved deres *Phakussa*. Denne By laa efter Strabon i Øst-Ægypten ved Kanalen, der førte til det

Røde Hav. I Byen dyrkedes en Solgud, hvem Spurvehøgen var helliget. Denne Guddom afbildedes ofte som en mumificeret Spurvehøg paa et Fodstykke, hvilken ejendommelige Skikkelse førte Navnet *Akhom* eller *Spot-akhom*; Byen kaldtes efter den *pe-spot-akhom*, d. e. „Guden Spot-akhoms Hus“. Nu have vi græske Monter fra en ægyptisk Nomos, „Arabia“, med Gudenavnet *Spot-akhom*, skrevet helt ud og ret tydeligt. Man véd altsaa, at Landskabet eller Nomen, hvis Hovedstad fordum laa ved Saft-el-Henneh, som paa ægyptisk hed *Gosem* (*Gesem*) eller *Phakussa*, i den græske Tid ofte benævnedes *Arabia*; med andre Ord, Gosen er det samme Landskab som Nomen Arabia. Dette Resultat

anselig ægyptisk Landsby paa Stedet, men Ruinhøjens Udstrækning viser, at her i gamle Dage har ligget en By, som ikke har været saa helt lille. Forøvrigt har denne Nomos-Hovedstad ikke ligget midt i sit Distrikt.

En Milsvej længere mod Vest kom man allerede ind i en anden Nomos, den attende i Nedre-Ægypten, hvis Hovedstad Bubastis, nu Tell-Bast, laa lige sydfor Zagazig. Imod Syd og Øst strakte Nomen Gosen sig indtil Ørkenen; man kan kun være i Tvivl om, hvorvidt Dalen Vadi-Tumila, d. e. den lidt bredere vestlige Del af den Dal, hvorigennem Ferskvandskanalen løber, hørte til Gosen eller til den Øst derfor liggende ottende Nomos, hvis Hovedstad *pa-tum* efter Navilles

bekræftedes ved Navilles fortsatte Udgravninger paa Stedet, ligesom det paa det bedste stemmer overens men Gjengivelsen af Ordet *Gosen* i den gamle græske Oversættelse af det Gamle Testamente (Septuaginta), der forfattedes i Ægypten omtr. i det andet Aarhundrede før Kr. Her gjengives det hebraiske *Gosen* ved *Gesem Arabias*, d. e. *Gesem* (*Gosem*), som ogsaa kaldes *Arabia*. (Vi bemærke, at det er fuldstændigt korrekt, at Navnet skrives *Gesem* og ikke *Gosem*, da Ordet *Arabia* følger.) Det gamle ægyptiske Navn paa Byen *pe-spot-akhom* afkortedes til *spot* eller *sopt*, og det er efterhaanden bleven til *Saft*, der af Araberne har faaet Tilnavnet *el-Henneh*. Nu ligger her kun en lidet

Udgravninger har ligget ved Tell-el-Maskuta. Dette *pa-tum* eller *pe-tum*, d. e. „Aftensolen Tums By“, omtales ogsaa i Bibelen, nemlig som en af de to Byer, hvor Israeliterne maatte gjøre Trællegjerning ved Byggearbejder. Herodot (II, 158) kjender ogsaa denne By, som han kalder *Patumos*, og som han siger laa ved Kanalen, der førte fra Nilen imod Øst. I flere Indskrifter nævnes Hovedstaden i denne Nomos *Teku* eller *Djeku*, hvilket Brugsch-Pacha har antaget for det bibelske *Sukkoth*, Navnet paa Israeliternes første Lejrplads, efter at de vare dragne ud af Gosens Land. Da de ægyptiske Byer, som alt bemærket, ofte havde flere Navne, er det meget muligt, at vi i *pa-tum* og

teku (Pithom og Sukkoth) kun have to Benævnelser paa samme By; men da Æren at være Nomos-Hovedstad stundom gik over fra en By til en anden, kan man ogsaa i de to Navne have forskellige Byer, der hver til sin Tid har været Hovedstad i Nomen.

I de sidste Aar er der kommet et nyt, meget vigtigt Aktstykke frem, som bekræfter de Resultater, man har kunnet uddrage af Navilles Udgravninger. Det er en romersk eller gallisk Dames Optegnelser om hendes Pilegrimsfærd til det hellige Land og Ægypten omtr. 380 Aar efter Kr., et latinsk Skrift, der er fundet i Arezzo af en italiensk Lærd, og hvoraf Meddeleren udgiver en dansk Oversættelse („Silvias Pilegrimsfærd“, oversat af Vald. Schmidt, i Prof. Fred. Nielsens Smaaskrifter til Oplysning for Kristne X, 5). Denne Dame fortæller, hvorledes hun fra Sinai rejste over Klyasma, d. e. uden Tvivl Kolzum ved Suez, til Byen Heroopolis og derfra til Arabia, Hovedstaden i Gosen; Afstanden imellem de to sidste Steder var efter hendes Angivelse 16 romerske Mil, d. e. henved 24 Kilom., en meget vigtig Bestemmelse, da det yderst omtvistede Spørgsmaal om, hvor Heroopolis laa, herved afgjøres. Flere Lærde have nemlig villet henlægge Heroopolis til Egnen om Suez, idet de have støttet sig til et utydeligt Sted hos Strabon (XVII, p. 803—4).

Forinden den omtalte kvindelige Pilegrim naaede Heroopolis, var hun draget igjennem Pithom, hvis Beliggenhed hun betegner paa en Maade, der stemmer meget godt med Resultaterne af Navilles Udgravninger, „paa et Sted, hvor man forlader Saracenernes Ene-mærker og kommer ind i Ægypten“. Hun omtaler ogsaa Sukkoth som en Høj i Nærheden, men om dette er paalideligt, formaa vi ikke at afgjøre. Thi ligesaa værdifulde som hendes Meddelelser ere, naar de angaa beboede Steder, der i Regelen dengang havde bevaret

de ældre Navne, ligesaa tvivlsomme ere de, naar de have ubeboede Steder til Gjenstand; thi Munkevæsnet var allerede højt udviklet, og Munkene vilde altid vide god Besked om alt, uden at de vare videre nøjeseende med deres Kilders Paalidelighed.

Tolv romerske Mil hinsides Heroopolis, fire (altsaa 7 Kilom.) før Nomens Hovedstad (Saft-el-Henneh), saae hun udstrakte Ruiner, som man betegnede for hende som det bibelske Ramses, hvorfra Udvandringen under Moses begyndte. Denne hendes Angivelse har meget for sig. I ethvert Tilfælde kan dette Ramses ikke med Lepsius søges i Nærheden af Tell-el-Maskuta, uagtet Jærnvejens Anleggere paa den berømte Berlinske Professors Autoritet have givet en Station i Nærheden Navnet Ramses. Af Pilegrimsfærden se vi, at Hovedstaden i Nomen Arabia dengang ofte kaldtes Arabia, ligesom Landskabet, hvori den laa. Forfatterinden kjender ogsaa Navnet *Gosen*, som hun skriver *Gesse*, *Jesse* eller *Gesem*, efter den græske Bibel-Oversættelse. Hun skildrer Landet som meget frugtbart, og det samme kan Meddeleren af disse Linjer, der paa sine Farter i Ægypten ogsaa har besøgt disse Egne, tilfulde bekræfte. Hvad Navnet *Gosen* angaar, er det ikke nogen aldeles korrekt Gjengivelse af det ægyptiske Navn, der brugtes baade om Landskabet og dets Hovedstad, men man maa ikke glemme, at de to Sprog vare saa meget forskellige, at de til hinanden svarende Bogstaver ingenlunde altid udtaltes helt ens i begge Sprog.*)

*) Navilles Udgravninger ere beskrevne i Bind I og IV af *Palestine Exploration Fund's Memoirs*: „The Store-City of Pithom and the route of the Exodus“, London 1885; og „Goshen and the shrine of Saft-el-Henneh“, London 1887. De ægyptiske Navne paa de omtalte Stæder finder man f. Ex. i Vald. Schmidt: „Assyriens og Ægyptens gamle Historie“ S. 1001 o. ff., slgn. S. 993 (Kbhvn. 1878).

Mindre Meddelelse.

Dansk Expedition til Centralasien. I Begyndelsen af Marts Maaned agter Premierløjtnant i Fodfolket *O. Olufsen*, led-saget af Premierløjtnant i Rytteriet *O. Philipsen*, at tiltræde en Rejse til Pamiregnene og Hindukusch. De to unge Officerer, der ere dygtige Sportsmænd og som paa forskjellig Vis have forberedt sig til at bringe et saa fyldigt Resultat som muligt ud af Rejsen efter de beskudne Forhold, hvorunder den foretages, agte ad den transkaspiske Bane at begive sig til Samarkand og her fuldende Udrustningen. Fra Samarkand har man tænkt sig at fortsætte

Rejsen sydpaa, væsentlig langs Sarafschan Floden og Pendsch, en Biflod til Amu Darja, gennemstrømmende Darvas og andre Egne i det østlige Bokhara og det nordøstlige Afghanistan. Rejsen, der, hvis alt gaar efter Ønske, formentlig vil kunne gjøres i et Aarstid, foretages for private Midler.

Nationalmuseet har stillet 2000 Kr. og Bankdirektør i Næstved *H. Krag* 3000 Kr. til Raadighed til Anskaffelse af etnografiske Sager til Museet; Fabrikant *Cornelius Knudsen* har stillet alle de meteorologiske Instrumenter, som skulle bruges, til Raadighed.